

Willy Horný

Narozen 28. 7. 1933
v Orlí u Chrudimi
Zemřel 16. 1. 1982 v Hradci Králové

Studia

1948 - 1952 Státní grafická škola
v Praze (prof. Petr Dillinger
a Karel Tondl)

Členem Svazu českých výtvarných
umělců od roku 1952

Samostatné výstavy

- 1958 Okresní galerie Vysoké Mýto
- 1959 Malá galerie Dílo (s Olgou Sigmundovou), Pardubice
Dům kultury, Chrudim
- 1960 Výstavní síň Dílo (s D. Zahradníkem), Pardubice
- 1961 Osvětový dům Litomyšl
Výstavní síň Dílo, Pardubice
- 1962 Městské muzeum Čáslav
Foyer VČD Pardubice
- 1965 Východočeská galerie, Pardubice
- 1979 Východočeská galerie, Pardubice
- 1980 Galerie Vincence Kramáře, Praha
Městská galerie, Vysoké Mýto
Výstavní síň Česká Třebová
Stará radnice, Heřmanův Městec
- 1981 Výstavní síň Dílo, Pardubice
- 1993 Stará radnice, Heřmanův Městec
Výstavní síň Dílo, Pardubice
- 1998 Galerie Gong, Pardubice
- 1999 Stará radnice, Heřmanův Městec
- 2004 Východočeská galerie Pardubice
- 2005 Divadlo Karla Píppicha, Chrudim
- 2006 Stará radnice, Heřmanův Městec
- 2012 Galerie Židovský dvojdomek, Heřmanův Městec

Skupinové výstavy

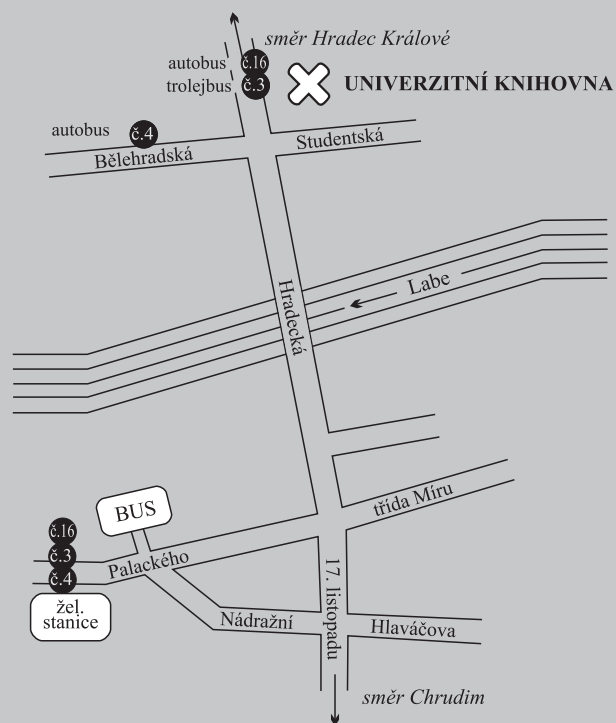
Účast na svazových výstavách, zastoupen na celostátních přehlídkách v Jízdárně Pražského hradu (1961, 1963, 1965)

Zastoupen ve sbírkách

VČG Pardubice, GMU Hradec Králové, Městská galerie Vysoké Mýto, Regionální muzeum a galerie Jičín, Galerie Cyrany Heřmanův Městec, MŠK Praha, ÚRO Praha.

GALERIE UNIVERZITY PARDUBICE UNIVERZITNÍ KNIHOVNA

Studentská 519, Pardubice - Polabiny
otevřeno Po - Čt 8 - 20 hod., Pá 8 - 18 hod.,
So 8 - 12 hod., Ne zavřeno

WILLY HORNÝ

Kresby

Galerie Univerzity Pardubice
Univerzitní knihovna
12. září - 7. listopadu 2012

V ateliérech plyne čas jinak, minulost se prolíná s budoucností, dávné i budoucí je přítomné a zcela pro tuto chvíli jsou. Řeč plyne napřeskáčku od tématu k tématu, ale je to stále soustředění k tomu, co hýbe malířovým srdcem, od čeho osudově nemůže jinak uhnout, co je smyslem a údělem jeho života. Malíř nezastírá svou dávnou lásku k Václavu Rabasovi a především ke Karlu Purkyňovi a toto vyznání a přiznání není dnes tak docela bez odvahy. Ví, že nelze nevzít v úvahu domácí tradici, tak jako na tradici je vázána i nejmodernější malba například francouzská. Miluje na obrazech obou malířů věci jejich zátiší, pro jejich tiché a magické bytí přednášejí přes desítky let pravdu zážitku a poznání světa a zpřítomňující tehdejší umělcovu jistotu citu a životního postoje. Tuto věcnost má Horný rád; nemá rád věcnost pop-artu, k novým vlnám, jichž se valí do života každou minutu devět a zanikají a třští se nebo nemají ani sílu se vzednout, je kritický a především zdrženlivý snad proto, že sám není typem experimentátora, že jeho hledačství je tak málo věřící na náhlé osvětlení nápadem. Dlouho trvá, než připustí ve své tvorbě proměnu tvaru, nové zaznění obsahu a proto jeho dílo za poslední léta se tak málo proměnilo, alespoň při pohledu na jeho povrch. Sám pochybuje o tom, zda řehole kritičnosti a odpovědnosti sebekázně je dobrá, zda by ji neměl odvrhnout a dát průchod bezprostřednímu výrazu prožitku, ale vzápětí odvrhne ne kritičnost a sebekázeň, nýbrž pochybnosti o nich, protože nemůže před plátnem svého obrazu být jiný, než jaký opravdu je. Nepatří k revolucionářům v umění a sám o sobě říká, že k nim ani nemůže patřit, že má skromnější cíl: vyslovit osobitě a malířsky nezaměnitelně úzkost dnů, jež žije.

Horný maloval a kreslil podobizny a dělal je dobře, i zátiší, ale nade vším nyní stojí krajina. Je ústředním motivem a vytlačila dočasně z tvorby všechny motivy ostatní. Krajinu má rád zejména v předjaří, na podzim a především v zimě, kdy je obnažena a oprostěna od podoby chvíle, kdy je jaká je, nejpravdivější, kdy je bez květů a zeleného listoví stromu, kdy syrová, zjizvená a rozpukaná zem není skryta pod stébly trávy a obilných klasů. Ale malíř o jizvách země ví, ví o jejich hlubinách, ví, že do nich vrůstají kořeny živých stromů a že do země je svým bytím a vědomím vrostlý i člověk.

Téměř na všech obrazech posledního dvouletí je v nějaké podobě do hlubin otevřená země – jako lom, roklina, průrva země, jako tůň, jezero, rybník, jako otvor tunelu, soutěska dvou továrních zdí, jako propadlý kus země. Jistě jezera, lomy, jámy a tůně patří k obvyklému rázu krajiny, ale na obrazech, díky proměně reality, se z nich stal neodbytný motiv hlubiny. Nejen hmotné, jako hlubiny země, ale také časové jako hlubiny dějin, přinášející otázku, odkud člověk jako druh přichází a kam se v nedohledném budoucnu opět ztrácí. Je to otázka kterou člověk prožívá jako osobní dramatickou otázku svého časově ohraničeného bytí a ještě dramatictější odpověď po jeho smyslu, který v něm hledá.

Jan Baleka: Svět Willy Horného,
úryvky z textu katalogu k výstavě ve VČG Pardubice 1965

Univerzita Pardubice
Vás zve na výstavu

WILLY HORNÝ

Kresby

Galerie Univerzity Pardubice
Univerzitní knihovna
Studentská 519
Pardubice - Polabiny

12. 9. - 7. 11. 2012

pondělí - čtvrtek od 8 do 20 hodin,
pátek od 8 do 18 hodin,
v sobotu od 8 do 12 hodin,
v neděli zavřeno

Zahájení
v úterý 11. září 2012 v 17 hodin.